

milijonov duš pod svojo skrbjo! Sovražniki sv. cerkve jim grenijo zelo stare dneve, oropali so jih vsega, zaprli jih v vatikanske zidine in še sedaj jim ne dajo miru. V resnici tudi o njih veljajo besede sv. Pavla: »K temu, kar trpim od zvonaj, prihaja še vsakdanja skrb, skrb za vse cerkve; kajti kdo oslabi, da bitudijaz ne oslabei? Kdo se pohujšuje, da bi tudi mene ne skelelo? (2. Kor. 11, 24 do 33.)

Zatorej pa mi polajšamo dobremu očetu stare dneve. Poslušajmo njih modre nasvete, živimo po krščansko, to bo tudi naša moč, da nas noben sovražnik ne bo premagal! Večni Bog, gospod življenja in smrti, pa naj še podaljša dneve do skrajnih mej človeškega življenja in naj blagoslovi njih očetovsko delovanje!
Dr. Fr. K.

Mili darovi za družbo vednega čiščenja: Sv. Hema 7 gld. 35 kr., Koprivnica 8 gld., Sv. Štefan pri Celju 11 gld. 50 kr., Frankolovo 8 gld. 50 kr., Sv. Venčesl 9 gld., Slov. Gradec 2 gld. 50 kr., Šmiklavž 2 gld., 50 kr., Sv. Jurij pod Taborom 11 gld. 80 kr., Brežice 14 gld. 12 kr., Ruše 10 gld., Škale 7 gld. 65 kr., Stolna cerkev v Mariboru 26 gld. 50 kr., Sv. Peter pri Mariboru 10 gld., Sv. Križ nad Mariborom 5 gld., Kamnica 4 gld., Črna gora pri Ptuj 4 gld.

Gospodarske stvari.

Trgovinska zadruga.

Splošna je tožba med ljudmi, da denarja primanjkuje. Ako pa ogledujemo na kacam sejmu ali trgu, vidimo živahen promet, neko lahkoživo gibanje. To nam daje povod, preiskovati uzroke, kam gine denar iz naših krajev. Saj so vendar naša polja primerno rodovitna, da ne bi trebalo nam vsega za dom dobivati iz tujine in to za drag denar.

Dva uzroka sta, katera denar od nas spravljata. Prvi je lahkomišelnost našega ljudstva ali pomanjkanje varčnosti. V boljših letih se ne znamo varovati obilnih izdatkov, da sproti porabimo vse; le slabe letine nas učijo varčevati. To velja o kmetu, obrtniku in delavcu. Ako primerjamo naše kraje z pustinami v tujini, ne verujemo lahko, da bi bila pri nas revščina doma, kakor je marsikje v resnici. Lahkomiselnost v mladosti stiska starosti; sedem debelih krav — letin — pojedjo druge — suhe! O tem se bi dalo še marsikaj reči, ali naj bo za drugokrat!

Danes hočemo pogledati bolj natanko drugo napako, ki nam molze denar iz žepa, pa ga spravlja daleč v tujino. To so naše neugodne trgovinske razmere. Slovenci smo žalibog razdeljeni in razkosani na šest dežel, da se ne moremo primerno spoznati in vzajemno občevati, kar bi bilo le nam v korist. Toda tega ni samo kriva uprava, tudi naša brezbriznost ima mnogo na vesti. Med sabo se spominjamo in kličemo znano geslo »Svoji k svojim!« zraven pa hodimo mimo lačnega domačina k ošabnemu tujcu naročevati in kupovati. Čuditi se torej ni, da pri nas trgovina hira, denar pa teče od nas v tujino.

Za te besede lahko navedemo mnogo vzgledov. Prebivalci dolin, ki živé od poljedelstva, imajo marsikdaj na prodajo žita, ali ne morejo se ga iznebiti, ker ni kupcev. Vozijo ga v mesta na trge, kjer ga dostikrat oddajo po ničevi ceni. Kakor da bi s kitajskim zidom bili obdani, ne morejo na svetovni trg s svojim blagom, ako bi ono v istini imelo lepo ceno, seveda v rokah bogatašev. Kadar pa kje daleč na Ogerskem, ali še dalje kje, nastopi povodenj ali druga uima, v par dnevih začutimo to pri naših žitnih trgovcih s tem, da se cena blagu zviša. Ali smo res tako odvisni od ošabnega tujca, da nam bode vedno on narekoval ceno našemu blagu? Ali res mora nas živiti

tuje zrnje, moka itd. med tem, ko marsikateri domači poljedelec ne more spraviti svojih pridelkov v denar?

Enako je z lesno trgovino. Pri žagah košatega Pohorja se nakupiči včasih blaga, da ni prostora več za skladanje. Ako povprašaš, čemu da se ne odpošlje, dobiš odgovor, da ni naročila, torej ne kupca. Marljiv trgovec se potruji večkrat v doline z namenom, blago prodati, ali kaj ondi zve? Blaga lesnega, kolikor so potrebovali, kupili so že in to od židov, ki stanujejo na Hrvaškem. Povpraša za ceno, ta je sicer nizka, ali ko vidi blago, spozna lahko, da so to sami izbirk. Torej je žid na Pohorju kupil — seveda po ceni — množino blaga, to je dal prebrati, s slabejim je založil naše dolinske kmete, boljše pa odposlal dalje. Kje je dobiček od vsega, če ne pri njem? Kupec in prodajalec — oba slovenska kmeta — ga obilno in skrbno pitata. Ali bi se ne dalo tudi temu odpomoči, zlasti z menjalno trgovino, da ne bi se vsikdar rabil toliko pomanjkajoči denar?

Nič boljše ni z vinom in drugimi pijačami. Kakor žgoča lava so preplula naše kleti slaba italijanska vina, v katerih dostikrat morda najdeš drugo vse, samo trsnega soka ne! Težko pridelani in večkrat pičli domači pridelek pa čaka zastoj na kupca, dokler se ga ne usmili — dostikrat zopet tujec, ki se potem ponaša po svetu z — našim blagom! Prav tako je z moštom, živino, skorjami in drugimi pridelki. Doma med seboj si Slovenci žalibog ne upamo trgovati, temveč le s prav oddaljenim tujcem delamo zveze. Ali se je potem čuditi, da gre denar iz dežele? Ali ni žalostno za nas, da nam narekuje ošabni tujec cene za naše blago, katero bi večkrat lahko mi doma prodajali? Ali je treba nam biti tako odvisnim od tujcev? Ali temu ni pomagati?

Na vsa ta vprašanja odgovorim na kratko. Lahko bi se zacelila ta žgeča rana našega gospodarskega življenja, samo nekaj nam je neizogibno potrebno zraven, namreč dobre podjetne volje, skrbi in — vsaj za časa — požrtvovalnosti! Osnovala naj bi se kje v priložnem kraju med nami domača trgovinska zadruga! Ta naj bi postala med nami 1. posredovalka v trgovini in 2. si bi polagoma nabrala zalogo, da bi bila središče naše kupčije. Seveda bi kot taka morala imeti na razpolago časnik, da bi se v njem lahko pozvedelo, posredovalo in se cene raznemu blagu naznanjale.

K takšni zadrugi želel bi povabiti vse Slovence. Vsak bi se naj zavezal, da ne kupi potrebnega blaga drugje, nego pri zadrugi, ali od njenih članov! Ona bi nam bila potem tako rekoč živi sejem, kjer se bi za naše potrebe vse našlo, pa tudi lahko ponujalo. Kmetje v dolinah naročali in pozvedovali bi potrebno lesno blago, ob enem pa ponujali mesto denarja žitne pridelke. Hribovski kmetje pa bi vračali z lesnimi pridelki potrebno zrnje, vino itd. Skratka, bila bi prava menjava, ki bi se vršila brez tretjega — trgovca, kateri sedaj brez truda to delo vrši in se od slovenskih žuljev bogati. —

Da ta misel ni nova, pričajo mnoge zadruge po svetu, katerih namen ni družega, nego zblizati in seznaniti ljudi. Seveda morajo te v prvi vrsti poskrbeti, da jamčijo one za pristnost in vrednost blaga, v drugej pa za poštenost in zmožnost dostikrat neznanega sotrgovca ali kupovalca. To zblizanje in spoznanje samo nam bo prineslo veliko odjemalcev naših pridelkov, koliko pa se nam bo še zboljšalo stanje vsled menjalne kupčije? Ako se to uresniči, imamo upanje, da smo ušli iz krempljev ogerskih in italijanskih trgovcev, kateri žalibog sedaj molzejo naše kraje, da je žalostno.

Seveda bi takšno podjetje vsaj v začetku potrebovalo precej glavnice, ali tega morda tudi ne zahteva marsiktera stavba, ki jo vršijo naši denarni zavodi? Računimo, da je ta v čast narodu in korist domovini,

ali primerjajmo k naši zadrugi: Najlepša čast za naše ljudstvo bode, ako se ono strese tujega kapitala in svobodno živi na krasnih tleh, kamor je je ljubi Bog postavil! Pohorski.

Sejmi. Dne 15. januarija v Poličanah (za svinje). Dne 17. jan. v Petrovčah, pri Sv. Petru pri Radgoni, v Kapelah in Marenbergu. Dne 19. jan. v Imenem (za svinje). Dne 20. jan. na Bregu pri Ptuj (za svinje), Sv. Mohorju pri Slatini in v Bučah. Dne 21. jan. na Teharjih.

Dopisi.

Iz Gradca. (Prošnja 179 Št. Peterčanov) pod Sv. Gorami za poldnevni šolski pouk. V seji dne 11. jan. je izročil poslanec g. J. Žičkar deželnemu zboru sledečo prošnjo, po kateri naj se napravijo tudi prošnje tistih občin, ki želijo poldnevni šolski pouk:

Slavni deželni zbor!

Pred dvema letoma prosili smo prebivalci občine Št. Peter pod Sv. gorami po slavnem okrajnem šolskem svetu kozjanskem, naj bi se na tukajšnji petrazredni šoli, kjer se je uvedel celodnevni pouk, ta odstranil ter zopet poldnevni pouk vpeljal.

To prošnjo usojamo si spodaj podpisani zopet ponoviti in jo visokemu deželnemu zboru najponižnejše predlagati, kajti v teku časa se je pokazalo, da pouk, v šoli, ki celi dan trpi, ni primeren razmeram našega kraja.

Tukajšnja šola obiskuje nad 400 otrok. Izmed teh jih gotovo ni 50 tako blizu šole doma, da bi zamogli opoldne na dom iti in kaj gorkega jesti dobiti. Vsi drugi so daleč proč od šole doma, ker je tukajšnja občina jako po hribih raztresena, tako da od nekaterih hiš ima otrok dobro poldrugeto uro hoda v šolo. Ker je tu ljudstvo večinoma ubogo, lahko se misli in lahko se je tudi prepričati, da je večina otrok od tako revnih hiš, da jim domačini nimajo gorkega zajutreka dati; Bog, če premorejo skorjo kruha in ob tem mora ubogi otrok biti do noči, ko zopet domu prikoraka, zadovoljen. Kdo zamore trditi, da je to otroku za razvitje telesa ugodno! In ker mnogi stariši to previdijo, tudi ne zamerijo otroku, če opoldne, ko so otroci celo uro brez nadzorstva, domu pride, da si glad potolaži. Skoz to se pa napolni zapisnik šolskih zamud, iste zamude se potem kaznujejo, pri stariših pa, katere kazni zadenejo, kateri pa še mnogokrat za sol denarja nimajo, zbudijo te kazni nasprotovanje in sovraštvo do šole; to mrzno do šole dobé od njih tudi otroci in ne more se reči, da je to šoli na korist.

Dalje tudi celodnevni pouk ni primeren razmeram našega kraja, ker smo občani do malega vsi poljedelci; poljedelci oziroma rokodelci bodo tudi večinoma vsi naši otroci in kot taki se morajo za časa dela vaditi. Ako otrok do svojega 14. leta se dela vadil ne bo, tudi pozneje nikdar priden delavec ne bode. Obeta se nam sicer, da se bodo otroci v 13. in 14. letu za poletni čas šolskega pouka oprostili; pa ko stariši za tako oproščenje prosijo, se v okrajnem šolskem svetu polovica takih prošenj zavrže. In če je tak otrok, ki bi bil že za vajo k delu sposoben, že zjutraj okoli 7. ure v šolo poslan, ter pride popoldne ob kaki 5. uri domu, kaj še mu ostaja časa, da bi se kakega dela vadil? Kdor pa trdi, da delo v mladosti potrebno ni, tudi razmer in potreb kmečkega stanu ne pozna ali poznati noče.

Torej to dvoje: namreč skrb za telesno razvitje otrok, ki se pa zadržuje, ako otrok celi dan nič družega ne dobi, ko kruh in Bog, če še tega ima — in pa uvidenje potrebe, da se mora mladost ne samo učiti, temveč tudi dela vaditi — vodi nas do tega, da predlagamo najponižnejšo prošnjo:

Visoki deželni zbor naj milostno bla-

govoli uvideti navedene razmere, ter naj blagovoli potrebno ukreniti, da se na petrazredni šoli v Št. Petru pod Sv. gorami zopet vpelje poldnevni šolski pouk.

Sv. Peter pod Sv. gorami . . . Sledi 179 podpisov.

Iz mozirske okolice. (Neznosno breme) davkov leži, kakor smrtna mōra na kmečkih ramenih. Doklade občinske, okrajne, deželne vedno rastejo. Žalostno se kmet ozira po pomoči; od nikoder je ni. Gosposka pa, mesto podpirati zatiranega kmeta, mu še na lastnej zemlji krati pravice, Evo dokaza! Ko se je pri nas uravnal tok Savinje, vozili so prod in zemljo iz pašnikov ob vodi na nove »škarpe«, globoki jarki zijajo sedaj po obmejnih gmajnah; v lastno škodo smo dovolili odvožanje gromazi v veselej nadi, da bodo sedaj tudi pašniki zavarovani.

Ali računali smo brez oštirja. Vrbovje, ki je vzraslo na naših gmajnah ob »škarpi«, pa sedaj ni več naše; še šibe ne smeš več urezati na tej svoji lastnini, ako nočeš tiran biti pred sodnijo. Gosposka pa prodaje vrbovje in steljo iz naših posestev, davke plačujemo pa mi. Kje je pravica?

Toda še hujšo rano so nam zavdali. Blizu 11 oralov zemlje je loška soseska čez 40 let rabila za pašnik, plačevala zanj vse davke, a ko se je ob meji postavila »škarpa«, prodala je gosposka ves ta svet na dražbi in od nje ga je morala soseska kupiti, ako noče svoje gmajne izgubiti. Torej naš svet, za katerega smo poštene davke plačevali, smo morali še enkrat plačati.

Pamet zastane človeku ob tej krivici. Javno zahtevamo od poklicane gosposke odgovora: Kam je šel ta denar? Kdaj se nam bo vrnila pravica do vrbovja na naših posestvih ob »škarpi«? Dokler se nam pravica ne vrne, ostane davke krivičen, ki ga plačujemo od zemlje, do katere nam gosposka pravice ne pripozna. Kmet.

Iz Vodice na Kranjskem. (Božičnica v Repnjah.) Kakor vsako leto, tako so napravile tudi letos č. šolske sestre v Repnjah prav lepo božično veselje otrokom in odrasčnim, le s tem razločkom, da je bilo letos še lepše, ker je bilo zopet nekaj nove slikarije na odru. Po izbranem vsprejemu so se vrstile deklamacije, voščila in igrokaz: »Roza Jelodvorska«. Kot konec pa so lepo završevale vso božičnico izvrstno sestavljene žive podobe ob čarobni razsvetljavi umetnega ognja.

Posebno pohvalno moram omeniti slavnostni govor na čast našemu očetu Leonu XIII. povodom njihove biserne sv. maše. Res, srce povzdigujoči trenutek je bil, ko so koncem govora deklice vse skupaj, kakor iz enega grla Leonu izrazile svojo udanost, spoštovanje in ljubezen.

Zares čuditi se je, koliko in kako sigurno so znale na pamet šolske deklice. A kdor od blizu opozuje zavod, se ne bo čudil, videč velik trud, neumorno prizadevanje in res angeljsko potrpežljivost njihovih učiteljic, č. šolskih sester. Bog jih blagoslovi! Slovenskim deželam pa daj še več takih zavodov!

Iz ptujske okolice. (O novem letu.) Pri nas Slovincih je bila od nekdanj lepa navada, da smo si v prav krščanskem duhu voščili v novem letu »obilje sreče in blagoslova božjega«. V novejšem času je začela izpodrivati to staro, pošteno šego neka od narodnih naših nasprotnikov med nas zanesena spaka. Novo leto vošči se z nemškimi, takoimenovanimi »jukskartami«, katerih večino zamoremo imenovati nesramne psovalnice. Le-te »karte« kažejo nam najbolje, kako da propada pravica vedno bolj in bolj. Odpošiljatelji teh »kart« vedo prav dobro, da ne delajo prav, da jim ni za voščilo, temveč da hočejo le žaliti in norčevati se, zategadelj se pa tudi sramujejo podpisati svojega imena, pačijo celo svojo pisavo ter oddajo le te »karte-spake« na drugej pošti, da bi motili na ta način onega, kateremu je namenjena. In kaj je posledica takej surovosti? Jeza,

kletev, sovraštvo, bolezen itd.; večkrat sumi se celo čisto nedolžen človek. Žalostno, da prežalostno je, da se prijemlje ta grda navada boljših slojev našega slov. ljudstva. Držimo se rajše stare, lepe in krščanske navade, a pustimo to lopovstvo onim, ki so ga k nam zanesli, t. j. nasprotnikom krščanske pravice in omike! Sicer pa se naj ta spaka postavnim potom odpravi!

Od nemške meje. (Novoletne želje.) Na pragu novega leta stojim, toda ne oziram se v prihodnost, temuč še v preteklost. Presojam, kar se je storilo za obrambo slovenske meje. Na prvem mestu seveda moram navesti zmago v št.-iljskem v krajnem šolskem svetu. Tej zmagi prisojam precejšni pomen za tukajšnje razmere, za vtrjenje meje in za to tudi rečem: Na to zmago se ima ozirati celo vsa Slovenija, ves slovenski narod. V resnici, ako jo presojam s tega stališča, je to eden kamen, katerega so vložili tukajšnji rodoljubi v mejo. Pa če ne bi bilo tega in če ne bo še enakih več, slovenski narod, plot svoje meje si ne boš več delal tukaj, glej, če si ga boš mogel še postaviti ob Dravi!

Drug predmet presojevanja mi je bralno društvo. Značaj tega bralnega društva je drugačen od značaja sličnih društev po drugih samo slovenskih krajih. Tukaj naj bi močna jez bilo bralno društvo, ob katero se sicer hudo, pa brezvspešno zaletava pogubonosna reka germanizacije. To postojanko, katero so postavile slovenske roke v obrambo meje, bi nemštvo rado podrlo, da bi se potem brez oviranja razlilo po slovenskih livadah. Delovanje tega društva v preteklem letu spričuje o tem. A vse, kar je pretrpelo društvo v preteklem letu, je nalik ranam, katere je prinesel vojak iz boja domov. Prav te rane so, katere vzbujajo pozornost nanj, katere mu prinašajo priznanja. Tako tudi povzdigujejo ovire, katere so stavili narodni nasprotniki našemu društvu, njegovo veljavo.

Ako bi bil tudi namenjen pisati o tem, kar se je opustilo za obrambo slovenske meje in kar se je storilo, da se podere slovenska meja, potem bi moral v prvi vrsti presojati občinsko vodstvo št.-iljsko. Seveda pozabiti tudi ne bi smel na šulvereinsko šolo. Pa o teh ne maram danes spisati, rajši prevdarjam, kaj se naj stori v prihodnjem letu za vtrjenje slovenske meje.

Krajni šolski svet mora dobiti svojo trdno zaslombo v občinskih zastopih. Ako te ne bo, kako se mu bo godilo, ni težko uganiti. V to pa je treba, da imajo večino v zastopu Slovinci, da je vodstvo v slovenskih rokah. Da se to zgodi, v to se mora delovati, v to morajo delovati vsi tukajšnji rodoljubi vsak po svojih močeh. (Dalje prih.)

Iz kozjanskega okraja. (Varujte se Roka!) Rok Drogenik, agent zavarovalnice »Graesham«, se manj razume na § 19 tisk. zak. kakor zajec na boben. Zato iz poslanega nam popravka vsprejmemo samo toliko, kolikor se tiče njegove osebe:

»Na dopis iz kozjanskega okraja v št. 50 in 51 vašega lista zahtevam v smislu § 19 tisk. zak. da vsprejmete naslednji stvarni popravek:

Ni res, da bi si jaz hodeč po kozjanskem okraju ne bil upal povedati svojega imena, res pa je, da jaz mojega imena nikomur nisem prikrival, ker se mi ga ni treba pred nikomur sramovati.

Ni res, da sem grdil zavarovalni zavod »Unio catholica«.

Ni res, da se jaz mastim in popivam po gostilnah s tujim denarjem, a res je, da si moram jaz svoj zaslužek sam s poštenim delom pošteno zaslužiti.

Ni res, da sem se jaz bratil z lenuhi in brezverci, res pa je, da jaz take družine ne poznam. — Rok Drogenik, urednik »Svobodnih glasov«.

Opomba uredništva. Kak poštenjak in resnicoljub da je Rok, naj pa bralci razvidijo iz naslednjega: Pet dnij je bil Rok v gostilni gospe Pirhove v Kozjem, pa ni povedal svojega imena, tako tudi ne v čital-

nici g. kaplanu, ki mu je luč prinesel. Rok je nekdanj bil agent »Unio cathol.«; zakaj še zdaj ni? On že ve! »Unio cath.« je na Pilštanju smešil z besedami: »A tukaj je tako pobožno ljudstvo, je vse polno raznih agentov, pa niso vsi pri »Unio cath.«? Za ta izrek imamo dve prič. Tudi to je res, da je v Kozjem popival in se mastil, saj je vedno letal iz gostilne v gostilno; trikrat enega popoldne je prišel v gostilno g. Fr. Gučeka. In Rok se ne masti z denarjem, ki ga pri »Graescham-u« zasluži, ampak ki ga kot socijaldemokratičen agent dobiva, in ta denar je iz žuljevih rok delavcev. Po naših mislih pa ta denar od mokraških agentov ni preveč pošteno zaslužen!

Razne stvari.

Domače.

(Milostivi knezoškofo) so na praznik sv. Treh kraljev v stolnici navdušeno pridigovali o treh čednostih božjih ter nato peli slovesno sv. mašo, pri kateri je krasno popeval Singenbergerjevo mašo in h. ss. Cordis Jesu z 2 ulogama moški zbor, broječ 80 pevcev, in kar moramo povdarjati, samih Slovincov. Petje je mojstersko vodil č. g. L. Hudovernik.

(Višjepastirska pohvala.) Iz Črešnjic pri Konjicah se nam poroča, da je preč. knezoškofijstvo poslalo pohvalno pismo gosp. Jožetu Kranjcu, ki je ondi že 55 let cerkovnik, orgljar in 40 let skrben cerkveni ključar, ter g. Jerneju Püstovniku, velikemu dobrotniku cerkve, ki je 1000 gl. daroval za veliki zvon in 340 gl. za monštranco.

(Ali je načelo »Svoji k svojim« krščansko? Seveda! Strogo katoliški Mahničev »Primorski list« piše dne 1. jun. 1897 nastopno: »Kupujte le pri Slovincih, kličemo vsem Slovincem. To geslo nikakor ne nasprotuje krščanski moralí, kajti prej smo dolžni pomagati svojemu zatiranemu narodu nego nasprotniku, ki se v politiki ne drži krščanske pravičnosti. Svoji k svojim!«

(V komisijo za pariško razstavo) je trgovinsko ministerstvo imenovalo na Štajarskem okoli 60 udov, med temi, čuj svet, samo dva Slovence, namreč gosp. prof. Fr. Robiča in g. Fr. Lenčeka z Blance. Tako nam reže Gaučevo ministerstvo kruh pravičnosti!

(Telefon) imamo v Mariboru od dne 27. decembra. Kdor hoče govoriti na Dunaj ali v Trst, plača takse 1 gl., v Ljubljano pa 80 kr. Zlasti za trgovce je velepomembna ta naprava, s katero se lahko pomenkuješ s svojim graškim, dunajskim, tržaškim ali ljubljanskim znancem.

(Petindvajsetletnico župnikovanja) je dne 8. jan. slavil č. g. Franc Schwarz, župnik v Kamnici pri Mariboru, ki je poprej nekaj let župnikoval na Muti. Kamniški župljani in njegovi mnogi prijatelji mu o tej priliki kličejo: Še na mnoga leta!

(Franc Girstmayr.) ki je na Dunaju v državnem zboru pokazal, da zna razbijati, je na sv. Treh kraljev dan govoril pri božičnici nemških solarčkov v Št. Ilju v Slov. gor. ter jih navduševal za narodno zedinjenje. Da, Franc, pri solarčkih mora začeti, kdor hoče biti velik politik!

(Pobalinstvo v Mariboru.) V noči od dne 6. na 7. januarija je neki pobalin strl dve šipi na pisarnici stolnega župnišča. Ali še ne bode miru? Po vsej pravici torej že mnogi trezno misleči Mariboržani želijo: Ako slavni magistrat s svojo policijo ne more ali noče več za red skrbeti, pa se policija naj podržavi!

(Socijalni demokratje) so v Mariboru minolo nedeljo popoldne imeli shod, na katerem so zahtevali volilno pravico tudi za deželni zbor. Enaka želja se je izrekla te dni tudi na drugih mokraških shodih, gotovo tudi v Ribnici na Pohorju in v Rajhenburgu.